

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt estimat Amic de l'Abadia de Sant Josep,

Mira, avui poso davant teu vida i felicitat, mort i desgràcia... Et poso davant la vida o la mort, la benedicció o la maledicció. Escull, doncs, la vida... (Dt 30, 15-19). El Senyor ens ha situat davant del camí de la vida i del camí de la mort (Jr 21, 8).

JESUCRIST ens ho recorda en l'Evangeli quan afirma que només hi ha dos camins: l'un duu a la vida eterna, i l'altre a la perdició (cf. Mt 7, 13). Aquesta doctrina dels dos camins segueix estant present en la catequesi de l'Església. És una crida a la responsabilitat amb la qual l'home ha de fer els seus actes. Llibertat i responsabilitat han d'estar sempre en relació amb la destinació eterna de l'home (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica, CEC*, nùms. 1696, 1036). Sí, cal reflexionar seriosament en la importància de les nostres opcions...

La gran mentida

«Escull doncs la vida! Què vol dir això? Què cal fer? Què és la vida? Posseir tot el que sigui possible? Poder fer-ho tot, permetre-s'ho tot, no conèixer altres límits fora del propi desig?... Per ventura no ha estat aquesta, avui i sempre, la resposta? Però si mirem el món que ens envolta, ens adonem que aquest estil de vida condueix a un cercle infernal on regnen els esclavatges de l'erotisme, de l'alcohol i de la droga. Aquesta opció de la vida obliga a considerar a l'altra persona com a competidora, car els béns posseïts mai són suficients; aquesta mena de vida condueix precisament a la cultura de la mort, al fàstic de si mateix, i a l'estat latent de desesperació que avui dia observem en qualsevol banda... El miratge d'aquests comportaments són la gran mentida creada per l'esperit infernal. En efecte, tot això s'oposa a la veritat, car presenta l'home com un déu, però un déu fals, que no coneix l'amor sinó només el propi jo. Tot ho vol per a si mateix... Aquesta forma de vida no te sentit, perquè deixa Déu de banda i per això, ho deforma tot» (Cardenal Ratzinger (cf. futur Papa Benet XVI), 5 de març de 1997). El camí del pecat no requereix esforç; sembla agradable, però aviat s'acaba car condueix a la perdició eterna.

La vida cristiana quan es viu de manera generosa i sincera, és exigent, és una porta estreta o camí estret, però que ajuda a trobar el veritable goig i condueix a la veritable Vida. «Escull doncs la vida!... és a dir, a Déu, car Ell és la vida: *Escolta els manaments que jo et prescriu avui... estima el Senyor, el teu Déu, segueix els seus camins, guarda els seus manaments, els seus preceptes i les seves normes, i viuràs* (cf. Dt 30, 16)... Segons diu el Deuteronomi, escollir la vida significa

estimar (a Déu), entrar en comunió de pensament i de voluntat amb Ell, confiar en Ell, seguir les seves petjades... JESÚS ens ensenya com podem escollir la vida: *Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però qui perdi la seva vida per mi, aquest la salvarà* (Lc 9, 24). La Creu no és la negació de la vida, ni la negació del goig i de la plenitud de ser homes. Al contrari, la creu ens mostra amb exactitud el veritable procediment o manera de trobar la vida. Qui guarda la seva vida per a si i vol prendre possessió d'ella, fracassa en la seva vida. Solament oblidant-se un mateix hom pot descobrir el camí per a trobar-se i trobar la vida... Com més els homes han estat audaciosos per a lliurar-se, més han après a donar-se ells mateixos, i més rica i elevada ha resultat la seva vida; n'hi ha prou en pensar amb sant Francesc, santa Teresa de JESÚS, sant Vicent de Paül, en el sant rector d'Ars o sant Maximilià Kolbe: figures de veritables deixebles, que ens mostren el camí de la vida, perquè ens mostren el Crist. Ells poden ensenyar-nos a escollir Déu, a triar Crist i d'aquesta manera triar la vida» (Cardenal Ratzinger, *id.*).

“Vull fer la feina de Déu”

Una jove religiosa africana, gairebé contemporània nostra, va donar aquest exemple de triar la vida seguint Crist fins el testimoniatge suprem del martiri. Segons l'expressió de sant Benet, ella «va desitjar la vida eterna amb tota la passió de la seva ànima» (Regla, cap. 4). El Papa Joan Pau II la va beatificar el 16 d'agost de 1985.

Anwarite és una nena del Congo belga, avui República Democràtica del Congo (antic Zaire-Àfrica equatorial). Ardent, voluntariosa, fins i tot exuberant,

una mica susceptible i rondinaire també. Però, per contra, és molt servicial i molt pietosa.

Nascuda el 29 de desembre de 1939, va ser batejada en 1941. A l'edat de quinze anys, li diu a la seva mare: «Vull fer la feina de Déu», dit d'una altra manera: «Vull ser religiosa». «Espera, espera!», contesta la mare, que la necessita pels quefers domèstics i per a les feines del camp. Però de tarannà nerviós, Anwarite no sap esperar i ingressa a la Congregació de la Sagrada Família. Davant els fets consumats, la seva mare hi consenteix. Malgrat el seu caràcter ardent, o potser a causa d'ell, la nova religiosa dóna mostres de total fidelitat a la seva vocació. En les seves notes, escriu el següent: «A qui he seguit fins aquí? A les superiores? A les germanes? Als nens? Als homes? No. Per ventura no he vingut a seguir l'únic estimat JESÚS?... Oh JESÚS, concedeix-me la gràcia de morir aquí mateix abans d'abandonar-te, per a deixar aquest món malvat. Perquè tu no pots abandonar-me, si jo mateixa no t'abandono».

A la seva mare la qual intenta fer-la tornar, li escriu: «M'he consagrat a Déu seriosament i no de broma. Ningú que miri enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu... Cal deixar la seva gent, el seu clan, la seva tribu...».

Per a ella, l'oració és de gran importància. Escriu el següent: «L'hora de la meditació és el temps del repòs i de la conversa amb nostre Senyor, com fan dos nuvis quan parlen entre ells sense pensar, sense cap esforç, sense mencionar el cansament. Encara que el teu cor estigui marcit, has de suplicar, car el Senyor JESÚS s'estranyaria i diria: “Encara que li doni l'esquena, no li fa res”. Estem consagrades, i hem de pensar en l'Espòs de les nostres ànimes; hem de demanar-li l'esperit de silenci, saber conversar amb Déu amb el cor. Senyor JESÚS, dóna'm el desig i un gran amor de l'oració, per progressar en la vida espiritual».

Íntima amistat

Oració i vida cristiana són inseparables. La vida del cristià és una vida d'íntima unió amb Déu. Sense oració, ens oblidem d'Aquell que és la nostra Vida i el nostre Tot. Orar és necessari per a perseverar en el bé: si no ens deixem guiar per l'Esperit Sant caiem en l'esclavitud del pecat, i com podria l'Esperit Sant ser el guia de la nostra vida si el nostre cor és lluny d'Ell? «No hi ha res com l'oració, diu sant Joan Crisòstom; car ella fa possible allò que és impossible, fàcil el que és difícil. No és possible que l'home que prega pugui pecar (greument)». Nostre Senyor ens exhorta a una oració contínua (cf. Lc 18, 1) i, per la seva banda, l'apòstol sant Pau ens diu: *Pregueu constantment* (1 Ts 5, 17). «No ens ha estat manat treballar, vigilar i dejunar constantment; però sí

que tenim una llei que ens mana pregar sense parar» (CEC, 2742). «És necessari recordar-se de Déu més sovint que de respirar» (sant Gregori Nazianzè). Aquest ardor incansable per l'oració no pot venir més que de l'amor. Contra la nostra inèrcia i la nostra mandra, el combat de l'oració és el de l'amor humil, confiat i perseverant. Orar és sempre possible: «Podem resar, fins i tot en el mercat, i en un passeig solitari es pot fer també una freqüent i fervorosa oració; igualment asseguts en la nostra botiga, comprant o venent, o fins i tot cuinant» (sant Joan Crisòstom).

Però l'oració no és l'únic aliment espiritual de la germana Anwarite: també fa cas dels sacraments i especialment, de la Confessió. En les seves notes escriu: «JESÚS mira el pecador, penetrant en ell íntimament perquè es converteixi. No pensis que seràs menyspreada quan confessis un pecat greu, sinó que el sacerdot tindrà molt de respecte cap a tu a causa de la teva autenticitat. Qui confessa els seus pecats sense avergonyir-se, fins i tot si són greus, és un heroi». Anwarite també vol conrear l'esperit de sacrifici, el que ella anomena “menjar coses amargues”. «El Senyor JESÚS, quan ens va cridar ens va demanar el sacrifici de les coses d'aquest món, de l'amor humà, de la nostra pròpia persona». La germana Anwarite sent una gran devoció per Maria. Gaudeix resant el Rosari, que és la seva oració preferida, trobant-hi el seu goig i la seva força. Quants “Déu-vos-salve” i quants Rosaris va recitar en la bugaderia, en la cuina, en la sagristia, o mentre tenia cura de les alumnes... A més a més, llegeix amb avidesa les “Glòries de Maria” de sant Alfons M. de Ligori.

Anwarite, convertida en la germana Maria Clementina, conserva el seu caràcter infantil: ingènua, hipersensible, entusiasta i d'alegria desbordant. Voldria servir tothom i, naturalment, tot ho complica i sovint no acontenta ningú. Sempre té ganes de cantar, es distingeix tocant el tam-tam, fent teatre o provocant els esclafits de riure. La seva manera d'actuar és sempre precipitada, puja els graons de quatre en quatre i, de vegades, parla amb tant de pressa que és impossible entendre què diu. No obstant, la seva rectitud és immensa, la seva pietat sincera i la seva caritat profunda. Realitza el seu treball amb humil senzillesa, es mostra perseverant en les seves tasques i completament obedient. «La meva superiora dorm poc -anota- car pensa en què ha de fer perquè les seves filles puguin progressar. El meu deure consisteix en ajudar-la obeint les seves ordres. Si les superiores et fan retrets o t'humilien, intentes defensar-te, el que significa que encara no posseeixes la humilitat... Si volem obeir per amor a Déu, cal que la nostra obediència sigui feta amb esperit de fe».

Un preciós al·licient

En una ocasió, quan les novícies tornen d'un passeig apostòlic, un noi els hi fa proposicions eròtiques. La germana Anwarite recrimina al poca-solta: «On vas home, on vas! Per què ho dius això? Per què has de molestar a les meves germanes? Ves-te'n! No veus que et comportes com un home sense ànima? Et perdonem, però marxa!». La germana Anwarite sentia un gran amor per la virginitat, i s'havia consagrat totalment a Crist, en cos i ànima: *Tu m'has seduït, Senyor, i jo he estat seduïda* (Jr 20, 7). «La castedat dels cèlibes i de les verges, en la mesura que manifesta el do a Déu d'un cor sense divisió, constitueix el reflex de l'amor infinit que uneix les tres Persones divines, Pare, Fill i Esperit Sant; amor que provoca una resposta d'amor total per part de Déu i dels germans» (Joan Pau II, *Vita consecrata*, 25 de març de 1996, núm. 21). El vot de castedat de les persones consagrades respon al repte dirigit a l'Església per part de la cultura del plaer que regna en el món. Aquesta cultura hedonista «deslliga la sexualitat de tota norma moral objectiva, reduint-la sovint a un bé de consum, i cedint a una espècie d'idolatria de l'instint amb la complicitat dels mitjans de comunicació social. Les conseqüències d'aquest estat estan a la vista de tots: transgressions diverses, que van acompanyades d'innombrables sofriments físics i morals pels individus i per les famílies. La resposta de la vida consagrada resideix primerament en la pràctica joiosa de la castedat perfecta, com a testimoniatge del poder de l'amor de Déu enmig de la fragilitat de la condició humana. La persona consagrada dóna testimoniatge i el que la majoria considera com gairebé impossible es converteix, amb la gràcia de JESÚS, en un comportament possible i autènticament alliberador. Sí, en Crist és possible estimar Déu amb tot el nostre cor, situant-lo per sobre de qualsevol altre amor, i d'estimar així tota criatura amb la llibertat de Déu! Heus aquí un dels testimoniatsges que són en l'actualitat més necessaris, precisament perquè és tan poc entès pel món. És ofert a tothom -als joves, als nuvis, als esposos, a les famílies cristianes- per a manifestar que la força de l'amor de Déu pot realitzar grans coses en el propi interior de les contradiccions de l'amor humà...».

És necessari que la vida consagrada presenti avui al món exemples de castedat viscuda per homes i dones que donen proves d'equilibri, de domini de si mateixos, d'iniciativa, de maduresa psicològica i afectiva. En aquest testimoniatge, l'amor humà troba un punt de suport sòlid, que la persona consagrada treu de la contemplació de l'amor trinitari, que ens és revelat per Crist... La castedat consagrada se'ns presenta com una experiència de goig i de llibertat. Il·luminada per la fe en el Senyor ressuscitat i per l'espera del nou cel i de la nova terra. La vida consagrada constitueix igualment un preciós al·licient per l'educació en la castedat

i l'autodomini, necessària en tots els altres estats de vida» (Joan Pau II, *ibíd.*, 88).

Els Simba

La germana Anwarite està fermament resolta a guardar fidelitat al diví Espòs, fins al martiri si és necessari. Té enveja de les santes verges i màrtirs, Maria Goretti, Inés, Blandina, Àgata, Llúcia i Cecília: «Si em passés quelcom de semblant, romandria fidel i seguiria JESÚS fins al final sense dir ni una paraula... Sí, en aquests casos cal tenir la valentia, amb la gràcia de Déu, de morir abans que cometre un pecat». I Déu li va concedir aquest desig.

1964. El Congo, que ha aconseguit la independència fa quatre anys, és presa de la guerra civil. Els partidaris de Patrice Lumumba, cap rebel assassinat en 1961, han organitzat un "exèrcit popular d'alliberament", manat pel general Olenga, que recorre als serveis d'una tribu de la regió: els Simba.

El 29 de novembre de 1964, al migdia, els Simba (que el 26 de novembre van matar el bisbe de Wamba, Monsenyor Wittehois) arriben al convent de les Germanes de la Sagrada Família. Algunes religioses fugen cap al bosc, on es troben amb la mare Kasima, superiora general, la qual, amb un grup d'orfes, torna de la collita de fulles de mandioca. La mare Kasima, amb tranquil·litat, acompanya tothom a casa. El comandant dels Simba tranquil·litza les religioses atemorides: ell és allí per a dur-les en un lloc segur, a Wamba. Les germanes preparen ràpidament l'equipatge. La germana Anwarite es duu el seu quadern de notes i una estatueta de la Verge que li van regalar fa tres mesos. Cap a les quatre de la tarda, el camió que transporta les germanes engega. Són trenta-quatre i resen el Rosari, mentre els rebels els canten cançons verdes.

Quan arriben a Isiro, la comunitat és conduïda a la residència del coronel Yuma Deo. Després, sota el pretext que no hi ha prou lloc, diuen a les germanes que seran allotjades en una altra casa. Però l'home que les condueix ha rebut l'ordre de quedar-se amb la germana Anwarite, car el coronel Ngalo volia prendre-la com a dona. Per la seva banda, el coronel Olombe volia reservar-se la germana Bokuma. La mare Kasima s'oposa a tot això i protesta, però és bufetejada i després, Yuma Deo li diu: «Per haver parlat així, vaig a cridar els meus soldats perquè embrutin totes les teves filles». La germana Anwarite intervé: «Per què vol matar la mare Kasima? Mati'm a mi solament». El coronel Olombe ordena a continuació a la germana Anwarite que pugui a un automòbil per a dirigir-se a la casa de Ngalo, fent-la entrar per força en el seu vehicle, junt amb la germana Bokuma. Però, en absentar-se aquest un moment, les dues germanes tornen a sortir i es neguen a pujar de nou: «No vull cometre aquest pecat; si vol matar-me,

mati'm!», crida Anwarite. Llavors, Olombe comença a copejar salvatgement les dues religioses amb la culata d'un fusell. La germana Anwarite li diu: «El perdono perquè no sap el que fa». Amb un braç trencat i el rostre inflat, i abans de caure desmaiada, la germana Anwarite repeteix: «Així ho he volgut». Els Simba que són testimonis de l'escena, creient que Olombe s'ha tornat boig, li arrabassen l'arma. Aquest, interpretant malament l'acció, demana ajuda: «Simba! Veniu de seguida, volen matar-me». Dos nois Simba acudeixen, amb les baionetes a la mà. «Travesseu aquesta germana, claveu-li el ganivet al cor!». És travessada quatre o cinc vegades, o potser més, mentre gemega. Olombe pren llavors el seu revòlver i li dispara una bala al pit. Anwarite encara respira. Expirarà l'1 de desembre de 1964, a la una de la matinada, verge i màrtir, com tant ho havia desitjat. Després del crim, Olombe es tranquil·litza i mana que se'n duguin la germana Bokuma a l'hospital. Les altres religioses són transferides a Wamba, a l'abric dels combats.

La fidelitat de cada dia

«L'Església proposa l'exemple de nombrosos sants i santes que van donar testimoniatge de la veritat moral i la van defensar fins el martiri, preferint la mort abans que cometre un sol pecat mortal. Elevant-los a l'honor dels altars, l'Església canonitza llur testimoniatge i declara admirable i imitable llur actitud, segons la qual l'amor de Déu implica obligatòriament el respecte dels seus manaments, fins i tot en les circumstàncies més difícils, i el refús de trair-los, fins i tot amb la intenció de salvar la pròpia vida...

El martiri és un signe evident de la santedat de l'Església: la fidelitat a la llei santa de Déu, testificada

Beata Clementina Anwarite, concediu-nos que Déu ens doni la valentia de viure segons totes les exigències de l'Evangeli, i d'arribar al cel amb tots els nostres éssers benivolguts, vius i difunts.

Dom Antoine Marie, o.s.b.

amb la mort, és anunci solemne i compromís missioner “usque ad sanguinem” (fins la mort). Això és necessari perquè l'esplendor de la veritat moral no sigui minvada en el comportament i en la mentalitat de les persones i de la societat. Aquests testimoniats tenen un valor extraordinari, no només en la societat civil, sinó fins i tot en les mateixes comunitats eclesials, per impedir que caiguin en la crisi més perillosa que pot afectar l'home: la confusió del bé i del mal, que fa impossible construir i conservar l'ordre moral dels individus i de les comunitats. Els màrtirs, i de manera més àmplia tots els sants de l'Església, amb llur exemple eloqüent i fascinant d'una vida transfigurada per l'esplendor de la veritat moral, il·luminen cada època de la història despertant el sentit moral. Donant testimoniatge del bé, ells representen una crida a la responsabilitat de tots aquells que menyspreen la llei (cf. Sav 2, 2) i fan ressonar amb permanent actualitat les paraules del profeta: *Malaurats els que diuen al mal bé, i al bé mal; que donen foscor per llum, i llum per foscor; que donen amarg per dolç, i dolç per amarg!* (Is 5, 20).

Si el martiri és el testimoniatge culminant de la veritat moral, al qual relativament pocs són cridats, hi ha, no obstant, el testimoniatge de la coherència que tots els cristians han d'estar disposats a donar cada dia, fins i tot a base de sofriments i de grans sacrificis. En efecte, davant les múltiples dificultats que, fins i tot en les circumstàncies més ordinàries poden exigir la fidelitat a l'ordre moral, el cristià, implorant amb la seva oració l'ajut de Déu, és cridat a una actitud de vegades heroica. El sosté la virtut de la fortalesa, que —com ensenya sant Gregori el Gran— el capacita a “estimar les dificultats d'aquest món amb l'esperança de la vida eterna”. (Encíclica *Veritatis splendor*, 6 d'agost de 1993, núm. 91-93).

Ajudes:

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
 - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
 - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29 — E-mail: abadia@clairval.com — <http://www.clairval.com/>